

УДК 811.111

Кононенко Я. – ст. гр. 343

Горлівський державний педагогічний інститут іноземних мов

ДО ПРОБЛЕМИ КЛАСИФІКАЦІЇ ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМІВ

Науковий керівник: Бондаренко Н.Ю.

Деякі вчені визначають інтернаціоналізми як «слова загального походження, що існують у багатьох мовах з одним і тим же значенням, але зазвичай оформляються відповідно до фонетичних та морфологічних принципів даної мови» [2, 225]. В нашому дослідженні ми дотримуємось визначення поняття «інтернаціоналізм», яке було запропоновано І.В. Корунцем: «Інтернаціоналізми – мовні одиниці, запозичені з однієї мови-джерела щонайменш трьома генеалогічно різними мовами в однаковій чи подібній лінгвістичній формі та з однаковим значенням». [1, 128].

Існує декілька підходів щодо класифікації інтернаціоналізмів.

1. За способом та джерелом запозичення. За способом запозичення інтернаціоналізми поділяються на інтернаціоналізми зі спільною зовнішньою та внутрішньою формою та на інтернаціоналізми зі спільною лише внутрішньою формою. За вибором джерела виділяється чотири типи інтернаціональних форм:

- суто латинські або грецькі слова (*omnibus*);
- національні латинізми та еллінізми, які мають греко-латинські корені та національні закінчення (лат. *industria*, англ. *industry*, нім. *Industrie*);
- національні слова, що стали інтернаціоналізмами (типу рос. *спутник*);
- народно-латинські (романські) варіанти латинських коренів (іт. *flusso*, ісп. *flujo* — від лат. *fluxus*) [3; 75].

2. Класифікація з перекладацької точки зору. За цією класифікацією інтернаціоналізми поділяються на власне інтернаціоналізми (лексичні одиниці, які мають приблизно однакове звучання чи правопис поряд з однаковим значенням), інтернаціоналізми-кальки (лексичні одиниці, які мають однакову структуру та значення, але зовсім різне орфографічне та фонетичне оформлення) та псевдоінтернаціоналізми (лексичні одиниці, які мають ідентичне орфографічне та фонетичне оформлення, але зовсім інше значення ніж в інших мовах). Такі одиниці часто бувають нездоланною проблемою для недосвідчених перекладачів. Недарма їх називають «удавані або фальшиві друзі перекладача» (*translator's false friends*). Зустрічаючись з ними, перекладач мимоволі згадує етимологічно тотожне українське слово і забуває, що його значення та вживання не співпадають із значенням та вживанням відповідного англійського слова.

Література

1. Корунець І. В. Теорія і практика перекладу (аспектний переклад) : Підручник. – Вінниця. «Нова Книга», 2000 – 448 с.
2. Розенталь Д. Э., Теленкова М. А. Словарь-справочник лингвистических терминов: Пособие для учителей. – М.: Просвещение, 1976. – 225 с.
3. Ehlich K. Greek and Latin as a Permanent Source of Scientific Terminology: the German Case // Language Adaptation (edited by Florian Columas). — Cambridge: Cambridge University Press, 1989. — p. 75.